

[Arne Bjerregaard]

Jeg sagde den 7. december 1983, at krise kan skabe fornyelse, at en krise kan være en forudsætning for nye ideer og nye tanker, nemlig disse tanker, som oftest bliver kvalt i oppangstidens uartikulerede foretagsomhed.

Med ministerens redegørelse om en skattereform, som jeg må sige at vi andre har haft en vis lod og del i den sidste udformning af, bliver jeg nødt til i alt fald at slette understregningen af dette udsagn. Selv om oplægget til dato vel er det bedste, som har foreligget, er det just ikke epokegørende, det er ikke sprængende, det er ikke en grænseoverskridende fornyelse på dette område, som vi alle sammen går og drømmer om.

Men når det er sagt, må vi vel alle sammen erkende i de realistiske stunder, at det ikke er muligt, ikke blot fordi synspunkterne er så forskellige, som de er, men også fordi der er så mange specielle interesser knyttet til indkomstbeskatningen.

Det er da ganske morsomt at høre hr. Lykketoft, som vil påstå, at nu har socialdemokratiet det fuldendte system. Havde de bare været ved magten, havde de gennemført dette system. Så vidt jeg historisk er orienteret, har hr. Lykketoft selv siddet i embedet og havde da mulighed for at fremsætte et forslag om en skattereform.

Hvis hr. Lykketoft ser lidt længere tilbage i socialdemokratiets historiske annaler, må hr. Lykketoft også notere, at en af hr. Lykketofts tidligere fæller i partiet, som var skatteminister, fremlagde et forslag til en skattereform, som led skibbrud, ikke på grund af hr. Bernhard Baunsgaard, som hr. Lykketoft påstår, men på grund af uenighed i partiets egne rækker. Dengang var det nok mere hr. Erling Olsen end hr. Bernhard Baunsgaard, der var skyld i, at en skattereform led skibbrud, og lykke nok med det.

Lad mig sige om indkomstkatten, at den både har en fiskal og en fordelingsmæssig opgave, og det mener jeg stadig væk er vort skattemæssige problem. Havde indkomstkatten kun haft en strengt fiskal funktion, ville den have set anderledes ud, og den ville ikke have påvirket lønstrukturen, som i dag ville have set anderledes ud. Ved at gøre indkomstkatten til et fordelingsmæssigt instrument har vi ændret lønstruktur, belønningsstruktur, arbejdsfordelingsmæssig struktur og andet, som fastlåser situationen og gør det særdeles vanskeligt at ændre ret meget ved

det bestående system, i alt fald at ændre det hurtigt og drastisk. Det er faktisk en umulighed, for i det øjeblik man ændrer ved det bestående, vil situationen ændre sig for næsten alle personer, enten positivt eller negativt.

Da vi alle sammen er enige om, at vi med en skattereform ikke skal straffe nogen personer, som har handlet i tillid til vores nuværende lovgivning, kan vi ikke gennemføre en skattereform, uden at der bliver et statsligt provenutab. I den situation, landet er i i øjeblikket, er der vel ingen, der forestiller sig, at det vil være hensigtsmæssigt at opvise et større provenutab.

Derfor er det nødvendigt at opveje det provenutab, som fremkommer ved en skattereform på anden vis, og det er gjort i dette oplæg ved at foreslå en 3 pct.s momsforhøjelse. Lad mig straks sige, at det er ikke, fordi vi i kristeligt folkeparti er så begejstrede for en momsforhøjelse, men er det den nødvendige vej for at lave et bedre skattesystem, ja, så accepterer vi det.

Den foreslåede momsforhøjelse er i visse dagblade blevet opstillet som noget ganske frygteligt: at en almindelig normalfamilie skulle få en ekstraudgift på 10.000 kr. ved en momsforhøjelse på 3 pct. Ja, hvad er det dog for en normalfamilie? Hvis den med denne momsforhøjelse skulle bruge ekstra 10.000 kr., så skal det i alt fald være en familie, som har et forbrug af momsbelagte varer på 350.000 kr., og hvis det er normalfamilien, så vil jeg gerne tilhøre en sådan.

Indkomstkatten har som nævnt både en fiskal og fordelingsmæssig opgave, men jeg er nødt til at sige, som jeg plejer at sige, at vores sociallovgivning også har en fordelingsmæssig opgave. Vores sociallovgivning er ikke længere en lovgivning, der alene tager sigte på at hjælpe i trangtilfælde, men er i høj grad et fordelingspolitisk instrument. Det, der er problemet, er, at man stadig væk vil have to fordelingspolitiske instrumenter, der ikke er samordnede. Hvis man ønsker et stringent, retfærdigt fordelingsystem, så kan man faktisk ikke have to uafhængige fordelingsystemer.

Jeg er nødt til at sige, at reformen i skatteministerens redegørelse ikke retter denne skævhed, men i kristeligt folkeparti noterer vi dog med stor tilfredshed, at man nu endelig, når man diskuterer skat, vil tage de soci-